

Vodnicka kobasica na banatskom podijumu kvalitete

joi, 20 aprilie 2017

Poznata temišvarska publikacija na njema kom jeziku Banater Zeitung ve dugi niz godina organizira jedno vrlo zanimljivo natjecanje na kojem se susre u najbolji majstori u pravljenju doma ih kobasica iz cijelog Banata.

Osmišjen na po etku kao kulinarski doga aj unutar uredništva u Temišvaru Worschkoschprob, kako ga sami Nijemci nazivaju, u posljednjim se godinama premješta u javni prostor da što bliže bude što ve em broju svojih itatelja. Tako, Sânnicolau Mare, Lugoj, Sântana i Radna, mesta sa znatnim njema kim zajednicama, postaju redom gazde ovog natjecanja. Ove godine, me utim, organizatori su odlu ili premjestiti doga aj iz zapadne ravni arske Rumunj-ske u planinarski dio Banata, preciznije u mali gradi Boc_a.

Kulinarska kompeticija održala se u etvrtak, 9. velja e i uklju ila je dvije kategorije. Jedna namjenjena privatnicima koji prave u svojim doma instvu kobasicice za vlastitu potrošnju i druga namjenjena specijaliziranim tvrtkama za izradu mesnih proizvoda.

U kategoriji privatnih poduzetnika nagrada za najukusnije kobasicice pripala je gospo i Oana Crsta iz Karaš-severinskog sela Tirol.

Iako hrvatske nacionalnosti, naš je Petar Lugojan iz Vodnika sudjelovao na ovom njema kom natjecanju te dokazao da su i karaševske kobasicice itekako ukus-ne. On je sa svojim receptom pri-vukao pažnju sucima te, na kraju, izborio tre e mjesto od svega 20 sudjelovatelja.

„Ja sam saznal za ovo naticanje iz novinja“ – rekao je nam Petar Lugojan u kratkom intervjuu za Hrvatsku gran icu, kad smo ga upitali odakle mu zamisao sudjelovanja na Worschkoschprob. „Posi mi je rekal jedan bivši koleg, koji sad ima firmu za meso, da probam i ja s jenom klbasicom, e sve nemam što da zagubim. Trebalо je samo da se odnese ta klbasica jedan dan prije, tamo, na naticanje. Pa, kad sve se držalo tu, blizu u Bokši... ja, reko, ajda! Nesam imal ništa posebno, ništa ekstra, sve je bilo doma e, onako kako smo inili mi odavna.

Ja, na primer, od kad se zakolje svinja, pribere meso i ga sameljem na osmici, na mašini. Onda metnem beli luk, papriku ervenu, papar i sasvim malko korijander. Za ukus! Važno je da beli luk sameljemo na najsitno što se može, da ne krupan. Posi dobro se izmeša, da bude sve omogeno. Da ne udzabim sol, koji ide 20 grama na kilu mesa. Od kad ji metnemo u erevo, ji manemo, take presne, jedan dan da se iskapnu, da side na vetru... da se izvetre. Nikad se ne me u mokre na dim, e ništa nela da se odabere od nji, ak mogu i da prokisnu! Ondak se ide na dimenje... Ja dimim s irešnjom, ali se može i s bukam. Važno je da ne bude sirovo drevo e klbasici treba i toplinja, ne samo dim. Na dimu side negdi šest dana, zavisi šta su za debele, ali ako želiš da ti traju kroz godinu treba da ji dimiš najmalko šest dana. Za jelo su dobre nakon nekoliko dana, im se odbiju od kože, ali je mlogo bolje da ji maneš dalje da se suše polagano na vetru, ne odma da ji metneš u

kondželator. Koliko se više suše, toliko la bolji ukus da imaju.

Ovu klasicu, s kojom sam išal u Bokšu, sam ju napravil u decembru, od naši svinj što ji ranimo... ništa posebno. “

Daniel Lucacela